

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 228.102 van 23 juli 2014
in de zaak A. 213.100/XIV-35.815

In zake: Lorenzo ROUSSEAU
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Demaitre
 kantoor houdend te 9900 Eeklo
 August Van Ackerstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen:

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 juli 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing (...) van de directrice van het Penitentiair complex te Brugge (...) dd. 31.05.2014, met name het ontzetten uit zijn job”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

 De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juli 2014, om 10.30 uur.

 Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederik de Mont, die loco advocaat Charlotte Demaitre verschijnt voor verzoeker, en attaché Eva De Cock, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis van Brugge wanneer op 29 mei 2014 ten laste van hem een rapport aan de directeur wordt opgesteld waarin onder meer het volgende staat:

“(…)
Bij het punten van mijn nachttappel brandde het lampje van cel 3853. Toen ik ging kijken stond (...) S.P. (de celgenoot van Rousseau) met bebloed gezicht voor het winket. Volgens hem had Rousseau op zijn gezicht geslagen toen hij in zijn bed lag. Ik heb interventie geroepen en Rousseau werd in de strafcel geplaatst.
(...)”

Op 31 mei 2014 wordt ten laste van verzoeker de volgende, thans bestreden, beslissing genomen:

“(…)
Gelet op het rad d.d. 29/05/2014
Gelet op het feit dat u door uw houding de orde en de veiligheid in het gedrang hebt gebracht.
Gelet op het feit dat de vlotte en goede werking in de inrichting hierdoor in het gedrang komt.
OM DEZE REDENEN
zeggen dat betrokkene niet langer mag tewerkgesteld worden. Hij kan een nieuwe aanvraag doen voor tewerkstelling en zal onderaan de wachtlijst worden toegevoegd.
(...)”

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Volgens verzoeker is enkel een onmiddellijk herstel in zijn oude functie uitlegbaar ten aanzien van de andere gedetineerden. Een herstel na enige tijd zou op onbegrip stuiten van de medegedetineerden. Niet alleen in het kader van zijn reclassering maar ook in het kader van zijn geestelijk welzijn is de uitoefening van zijn taken noodzakelijk teneinde het gevangenisleven draaglijk te maken.

Beoordeling

6.1. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid brengt een ernstige verstoring teweeg in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en brengt de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. Daarom moet de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat

zal komen. Dit impliceert ook dat verzoeker met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State een verzoeker zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De diligentie waarmee een verzoeker tegen een hem grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, volgt niet noodzakelijk uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De huidige regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas na verloop van tijd dringend wordt, of zelfs uiterst dringend. Het is met andere woorden voortaan vanaf het ogenblik waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat, dat van een verzoeker wordt verwacht met passende diligentie en alertheid op te treden. Dit ogenblik moet niet, maar kan wel samenvallen met het tijdstip waarop de beslissing is genomen, en dus vanuit het standpunt van verzoeker, het ogenblik waarop hij er kennis van krijgt. Het is aan verzoeker om op precieze en overtuigende wijze de nieuwe, relevante of gewijzigde feiten en omstandigheden aan te voeren, ze aannemelijk te maken en ze in de tijd te situeren, die tot gevolg hebben dat de zaak niet verenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing. Zo kan de diligentie van verzoeker worden beoordeeld.

Het feit dat enkel een onmiddellijk herstel in zijn functie soelaas kan brengen omdat dit na verloop van tijd niet meer uitlegbaar zou zijn, is geen nieuwe of gewijzigde omstandigheid. Het feit dat verzoeker meer dan een maand wacht vooraleer een vordering in te stellen draagt niet bij tot een onmiddellijk herstel. Deze lange wachttijd staat haaks op het vereiste dat verzoeker zelf alles wat in redelijkheid van hem verwacht mag worden moet ondernemen om de gevreesde gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te milderen. Tot dit verwachtingspatroon behoort ontegensprekelijk de eis van diligentie.

Verzoeker mag niet door zijn eigen gedrag of eigen nalaten de uiterst dringende noodzakelijkheid creëren.

6.2. Uit wat voorafgaat volgt dat de omstandigheden die verzoeker aanvoert om de zaak bij uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld te zien, geacht moeten worden reeds te hebben bestaan sedert de kennisname van de bestreden beslissing. Het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden beslissing op 31 mei 2014, vanaf wanneer voor verzoeker de spoedeisendheid bleek, en het instellen van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 16 juli 2014 strookt niet met de uitermate hoge graad van urgentie die thans door verzoeker aan de zaak wordt toegeschreven. Dit manifest gebrek aan diligentie is de negatie zelf van het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

7. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig juli tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Daniël Moons